

ПЕРСІК

№ 20


(51). РІК ВИДАННЯ ХХІІІ

КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1963

Ціна 10 коп.

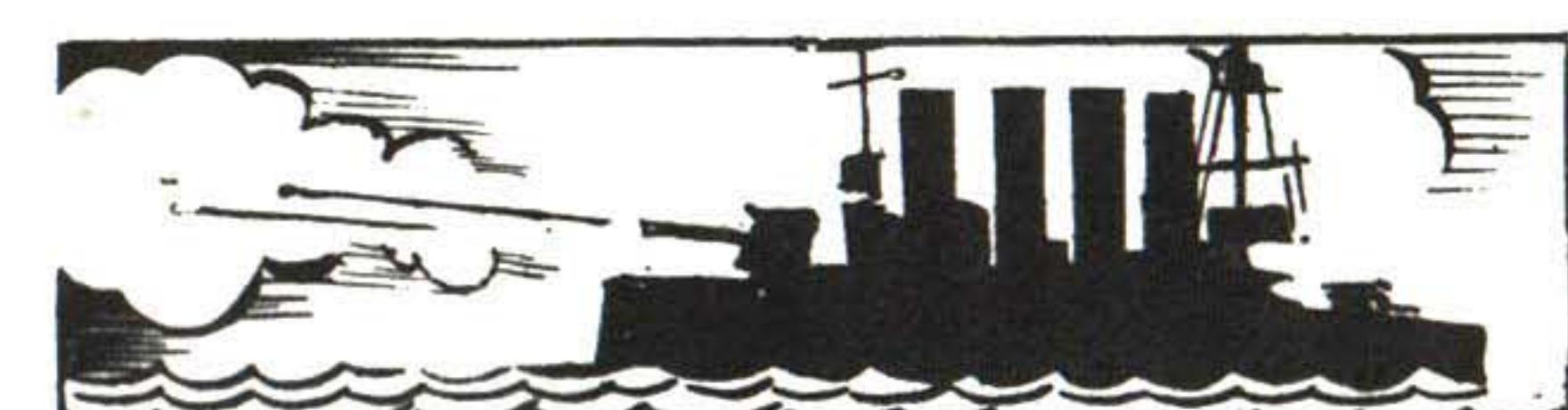
Старі поняття в уяві Петі Коржика.

Мал. А. ВАСНІЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

НАМ, НІВРОКУ,— СОРОК ШІСТЬ

Сип, гармошко, перебори!
Наша співанко, — дзвени!..

Як бабахнуло з «Аврори» —
Обкалялися пани.
Полетіли їхні мосці
Зі своїх високих місць
Аж до чорта-біса в гості...
Нам же нині — сорок шість!

За кордоном торочили
(Це згадати доречно тут):
«Раді тиждень, два — од сили
Ще продержаться, й — капут!..»
Та проходили ті строки,
Аж панів душила млість.
Дулю з'їли ті «пророки» —
Нам сьогодні — сорок шість!

І нині дехто безголовий
Репетує, як на пуп;
З'єсти б нас живцем готовий.
Нагадати слід йому б,
Що уріжем так по рилі,
Аж онукам заповість —
Ми ж не діти. Ми — при силі:
Нам, нівроку, сорок шість!

Хоча й сила в нас добряча,
Вдачу маємо таку:
Чи холодна, чи гаряча —
Нам війна не до смаку.
Дехто ж пнететься нас повчати,
Аж кида його у злість;
Нам ума ж не позичати —
Нам не шість, а сорок шість.

Раді стріти ми, як брата,
Свого друга кожну мить;
Чим багата наша хата —
Показать і пригостити.
Хто до нас одверто, щиро,
Той для нас — жаданий гість.
Коли ж ні — вважай, псявіро, —
Нам, нівроку, сорок шість!

Всім ворожим словоблюдам
Не до шмиги влада Рад,
А трудящим, чесним людям,
Так би мовить, — вакурат!
Бо у неї — од природи
Трудова, робоча кість;
Не страшні їй перешкоди,
Недарма їй — сорок шість.

Хочуть втримати нас за поли
Закордонні джигуни.
Це не вдастися їм ніколи,
Хоч сказилися б вони —
Іде в Комуну поїзд скорий!
Так-то, бісові сини!..

Сип, гармошко, перебори!
Наша співанко, — дзвени!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

МИ ЗВІКЛИ думати, що біографія є тільки в людей. Ну, а усмішка? Вона має свою біографію?

Виявляється, має.

Як діти однієї матері часто бувають несходжими одно на одного, так і усмішки однієї ж людини можуть бути різними.

Досі наука відкрила такі різновидності усмішок: доброзичливу, єхидну, веселу, сумну, злукаву, вимучену, спілчуючу, ніжну, іронічну, чарівну, мрійну, блаженну, кислу, замислену і навіть блукаючу.

І кожна з різновидностей має своє походження, свою долю і свою біографію.

Сучасний рівень науки дозволяє абсолютно точно встановити, як народжується та чи інша усмішка, розібрати у всіх тонкощах її техніку і механіку з фізіологічного, психічного і морального погляду. Але не будемо стомлювати читача, бо нас цікавлять не всі усмішки підряд, а тільки одна.

Я маю на оці усмішку радянської людини. Звичайно, люди є люди, в їх житті всяке трапляється. Доводиться їм часом журитися, сумувати і навіть горювати. Все це можна спостерігати і в нашому радянському житті. Але не сумні події визначають його стиль, його атмосферу.

У фільмі «Літи капітана Гранта», поставленому по Жюлю Верну, є така пісенька:

Капітан, капитан, улыбнитесь!

Ведь улыбка — это флаг корабля...

Ось і на флагштоці нашого радянського корабля — теж усмішка. Не випадково навіть західні спостерігачі, котрі приїздять до нашої країни подивитись, що ми робимо і як живемо, змушені писати в своїх газетних і журналльних звітах: «Вони усміхаються».

Так, панове, ми усміхаемось, бо маємо для цього всі підстави.

Якось улітку авторові цих рядків довелось побувати в Казахстані, саме в тому місті, де затиснута кам'яними ведетнями Копчагайських гір річка Ілі стрімко несе свої води.

— Тут буде море, — сказав мій супутник. — Копчагайське море.

Цьому важко було повірити. Важко було уявити, що розжарена спекою земля стане дном моря, а його прибій зіллеться з тихим шелестом пишних дібров. Яка фантастика!

Діброви на землі, де немає нічого живого, тільки пісок та камінь...

Але в тому, що малювалось уявою, не було ніякої фантастики. Це була жива реальність, реальність не дуже далекого майбутнього.

Ми знаємо: Копчагайське море буде. Будуть й інші величні споруди, які прикрасяте безкрайні простори Батьківщини. Буде все, що задумали радянські люди, що намітила партія в своїй великій Програмі. І здійсниться найголовніше, що записано в ній: ми будемо жити при комунізмі.

Як же не радіти радянським людям! А радість і усмішка йдуть поруч. Якщо людина жартує, значить, вона синовна творчих сил. Це стосується і всієї нації і всього народу. Радянський народ любить жарт, гостре слово, тому що він сповнений глибокого оптимізму і життєствердження.

Правда, ми пережили період, коли нам часом було не до жартів — період культу особи. Хоча саме в ці роки було сказано:

— Нам потрібні Гоголі і Щедріни.

Але, як і годилося, Гоголі не відгукнулись на високий заклик. Не поспішили повідомити

про своє існування і Щедріни. Вони чудесно розуміли, що в обстановці запаморочливого захвалювання їхня сатира могла б тільки образити державний слух. Ні, жарт не міг розраховувати на прихильність!

Але ж чому жарт і усмішка викликають у деяких людей підозріло насторожену реакцію в наші дні, коли, здається, до ноги викорчувано коріння зосредженої похмурості?

Хіба ви не зустрічали таких?

— Гумор? А що в ньому хорошого? — сказав замішлій прибічник сонної серйозності. — Саме зубоскальство!

Та чи можна знайти людину, яка усміхеться, сміється і не розтуляє рота, тобто не складить зуби? Адже так сміяється ще не вдавалося нікому! І коли письменник-гуморист або художник дотепним оповіданням, веселим малюнком викличе на обличчі читача чи глядача усмішку, то нічого тут поганого немає.

— А з чого сміяється? — запитують любителі серйозності. — З своїх же власних недоліків? З брата рідного? Ні, ти краще поговори з ним по-хорошому, по-доброму — він і зrozуміє. А для чого ці жарти, яка користь від них?

Переконані поборники нудного менторства, вони добре засвоїли крилатий вислів: сміх убиває. І не знають іншого: сміх лікує. Не знають чи не хочуть знати, що часто усмішка благодійніше впливає на організм, ніж перші-ліпші патентовані ліки.

Досі було так, що усмішку людини міг зобразити лише пензель художника, кіноплівка та об'єктив. Але ми впевнені, що прийде час, коли усмішка ляже на перфоровану стрічку електронно-лічильних машин. І тоді з'ясується, що в Радянському Союзі план по усмішках не тільки виконується, але й перевиконується. Звичайно, по усмішках веселих і яскравих.

Але читач може поцікавитись: а як бути з усмішками вимученими і кислими? Їх ми залишимо нашим ворогам.

Проте нам не хочеться зловживати увагою читачів і наводити все нові й нові аргументи на захист усмішки. Мабуть, час поставити крапку, щоб біографія усмішки, розрахованої на мить, не вийшла занадто довгою.

М. СЕМЕНОВ.

Переклад з російської.

ЧЕРЕЗ 46 РОКІВ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

«На палубу вишел, сознанья уж нет...».

Остап ВИШНЯ

Держлітвидав України готує до видання семитомне зібрання творів видатного рудянського гумориста, зачинателя українського радянського гумору, першого перчаніна Остапа Вишні.

У цьому номері ми пропонуємо читачам одне з маловідомих оповідань Остапа Вишні, яке включено до IV тому.

Шахтарське життя-буття. Оте саме, що про його «довоєнное качество» під єрмонію виспівувало:

«Ех і розпроклята
Жисть шахтарська,
Хто не знає, той ідьть,
Хто не знає, той ідьть,
За собою народ ведьть!»

Або ще отак:

«Єн, да шахтар пашеньки не пашеть,
Коси в руки не беръть.
Шахтар курить, шахтар пьйоть,
Шахтар з музикою йдьть!»

Про таку «жисть шахтарську» розповідала пісня «довоєнного качества».

А яке тепер життя шахтарське?

Ах, та не знаю ж я, яке воно, товариші мої дорогі!

Тиждень же ж тільки довелося пробути на руднях, з копальні на копальню перескакуючи.

Хіба ж можна за тиждень? Та ще про життя, та ще й про шахтарське.

Я не чув, щоб хтось із шахтарів говорив чи співав:

«Ех і розпроклята
Жисть шахтарська.»

Я не бачив ні одного шахтаря п'яного...

Але я бачив симпатичного забойщика з Маргансевих копалень Марка Фоковича Шпинду.

Іхав він залізницю з окружної виробничої наради.

І говорив мені Марко Фокович:

— Три дні оце не робив, три дні не був у забої, і мені вже ніби чогось не хапає. Скучив...

— Як живете?

— Нічого живемо. Робота, шоправда, не ленінка, а проте нічого. Приїздіть до мене, подивіться. Людми живемо. І кватиря хороша, і чисто живу, і жінка з дитиною в мене люди... Від самих нас залежить, як живемо. А жити можна по-людському.

І розказував мені Марко Фокович про роботу в забої, про свої копальні, про дніпровські плавні, що недалечко біля копалень, про річку, про рибу, про качки, про свою бабу, що жила 107 років і пам'ятала ще запорожця, про курпіки, про полювання.

Марко Фокович — і в забої працює, і на виробничі наради їздить...

Він і копальні свої знає й любить, він любить і те, що біля копалень...

Марко Фокович і шахтар, і забойщик, і хазін своїх копалень, і громадянин, і мисливець, і людина...

Чи всі такі шахтарі, як Марко Фокович?

Ілюстрації БЕ-ША

райнської літератури? Хто еказав, що робітництво не цікавиться українською літературою?

Я говорю про робітництво з криворізьких копалень.

З отаких копалень: «Комінтерн» (Марганцева рудня), Ленінська рудня, Жовтнева, ім. Лібкнехта, ім. Артема, ім. Дзержинського...

Хто це сказав? Прошу встать!.. Ага.. Ви сказали...

А дозвольте тоді вас запитати:

1) Чим пояснити, що на всіх цих копальнях робітництво переповнювало аж через вінця всі клуби й театри, де виступали українські письменники?

2) Чим пояснити, що українських письменників на всіх копальнях робітництво зустрічало музикою?

3) Чим пояснити, що на всіх руднях українські письменники бачили плакати: «Хай живе українська пролетарська культура!» — Хай живе українська пролетарська література! — «Привіт українським письменникам!»

4) Чим пояснити, що робітництво півторагодинну доповідь про українську літературу вислухувало з надзвичайною увагою?

5) Чим пояснити ту тьму-тьмуницу запитань і записок, що їх діставали українські письменники, виступаючи перед робітництвом Криворізьких копалень? І записи ті були найтрізнохарактерніші, що зачіпали найдрібніші «нюанси» українського літературного життя?

6) Чим пояснити, що робітники прохали письменників прочитати той чи інший свій твір? Значить, вони того письменника читали і раніше?

Чим все це, дорогий товаришу, пояснити?

Мовчите?

Сядьте!

Та ви знаєте, що за всю подоріж українських письменників на Криворіжжі тільки на НЕСі (будівля Нової Електричної Станції — в районі Жовтневої рудні), в будинку для приїжджих, де дано було їм притулок, вони на таку притичину нарвались.

Завідателька тим будинком, така собі опасиста мадам, що, як кажуть, нічого з Жовтневої Революції не придбала, а «зовсім навпаки» (і кажуть, що дуже «навпаки»), записуючи письменників до книги, запитала:

— Хто ви такі?

— Письменники.

— Письменники? Чи такоє пісъменніки? Нет уж, пожалуйста! Я такім словами не буду портити книгі.

— А ваша как фамілія?

— Микитенко.

Пише: Мекитенко.

— Та не Мекитенко, а Макитенко!

Пише: Никитенко.

— Та не Никитенко, а Микитенко!

— Ах, боже май!

Оце, товаришу, за всю подорож.

Але зауважте: це не робітниця, а мадам, в повному розумінні цього слова.

А робітниця, — там же такі, в тому будинку, комсомолка Даша, — «Даша — радість наша! — що зросла на шахтах, говорила з наами прекрасною українською мовою.

Та ви ж, Даши, говорите, як Марко Вовчок!

— Е-е-е!

* * *

Криворізьке робітництво жадібно всмоктує в себе культуру. Криворізькі робітники — прекрасні друзі літератури взагалі, а української зокрема.

Серед криворізького робітника 40 процентів — постійні читачі й одвідузачі прекрасних книзозбирень.

З якою любов'ю бувши забойщики, висунуті на культработу (в культкому, завкнигообрнім) працюють біля книжки, біля клубу, біля театру...

П. Г. Тичина напевно гро криворізьких робітників писав свій «Псалом залізу», бачивши, як ідуть вони до культури.

Ідуть, ідуть робітники

веселю ходою.

Над ними стрічки і квітки,

Немов над молодою.

.....
Там, на Криворізьких руднях, червоно гризть з робітничих уст нозій псалом залізу і культуру.

Березень, 1928 р.

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР ВЕЛИКИЙ

Скошабанк вітає св. Володимира Великого, що володів у Київській Державі в роках 980-1015. Він визнавав християнську віру найбільш гуманізуючим фактором життя і завів християнство в Україні в 988 році. Під його проводом Київ здобув міжнародне значення і визнання.

Думаете про допомогу Україні? Р.С.Р. допоможе Вам у тому. Уbezпеченa на життe oщадність, ужи-ваючи Пляну Персонального Забезпечення

Скошабанку

(Scotiabank's Personal Security Program) є відповідю. Визначіть собі мету. Осягайте її місячними ощадностевими вкладами. Питайте про Р.С.Р. сьогодні у приязному Скошабанку.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР і... бізнес

Дивиться з свого постаменту в Києві великий князь Володимир, як течуть води його улюбленого Дніпра, і нічого-нічогісно не знає, що в країні ріки св. Лаврентія знайшлися гешефти, котрі на його славному імені намагаються робити бізнес.

Законеанським націоналістичним варяницям скрутно. Ім потрібні долари — і для того, щоб леванковські, стецьки, кашуби могли жерти й пiti в мюнхенських ресторанах, і для видання своєї торонтської фашистської рептильки, яку вони чомусь називають «Гомоном України», але для якої добре люди підшукали відповіднішу назву.

Хоч вони, що є сили, паплюжать усе що український народ здобув за радянської влади, однак дядя Сем не дає їм більше доларів.

— Слови, слова — і тільки! — сказав американському фюлерові Добринському сердитий заступник Маккоуна, голови Центрального шпигунського агентства. — Слови, а шпигунства — нуль! А ми на пусті слова долари вдавати не будемо!

Отож прийшли якось варяниці до торонтської рекламної фірми і кажуть заступникові президента:

— Ми видаємо найгіршу, найпаскуднішу антикомуністичну рептильку. Ніхто нас у цьому ремеслі не переплює. Ми такі смертельні вороги комуністів, що від них з України аж до Канади втекли. А грошей у нас чортма. Так що ви нам допоможіть, а ми вам допоможе...

— А чим же ви нам можете допомогти? — спитав заступник президента фірми.

— Чим хочете. Заступник президента на якусь хвилину замислився, ніби вгадуючи, чим же це націоналістичні зайди можуть допомогти рекламній фірмі.

— Стривай, стривай! — забарабанив пальцями по столу заступник президента. — Ми якраз розробляємо оце рекламну програму для банку «Скошія». Що можете ви зробити такого, щоб збільшити бізнес цього банку? Чи зможете ви залучити до нього капіталовкладення українців? Чи є у вас велике державні мужі, які, скажім, набули назву святих?

— Є! — гукнули радісно варяниці. — Свя-

тий Симон Петлюра. Святий Євген Коновалець. Наш найновіший святий — Степан Бандера.

Ці «святі» анітрохи не задовольнили заступника президента рекламної фірми. Він в задумі глянув крізь вікно на новий будинок банку «Скошія».

— Ні, — сказав він нарешті. — Це надто сіренки і дуже молоді святі — просто молодчики. Чи немає у вашій історії якогось старішого святого?

Тепер варяниці глібоко задумалися.

— Е! — сказали вони, — є, наприклад, свята Ольга. Є один найсвятіший — український князь, святий Володимир Великий! Але він дуже старий — жив близько 1000 років тому...

— Українців притягне до банку «Скошія»? — спитав заступник президента рекламної фірми.

— Ще й як! — гукнули варяниці. — До нього українці потягнуться, як мухи до меду...

Незабаром в торонтській фашистській рептильці «Гомон України» під заголовком «Святий Володимир Великий» був надрукований портрет князя Володимира, а під ним така реклама:

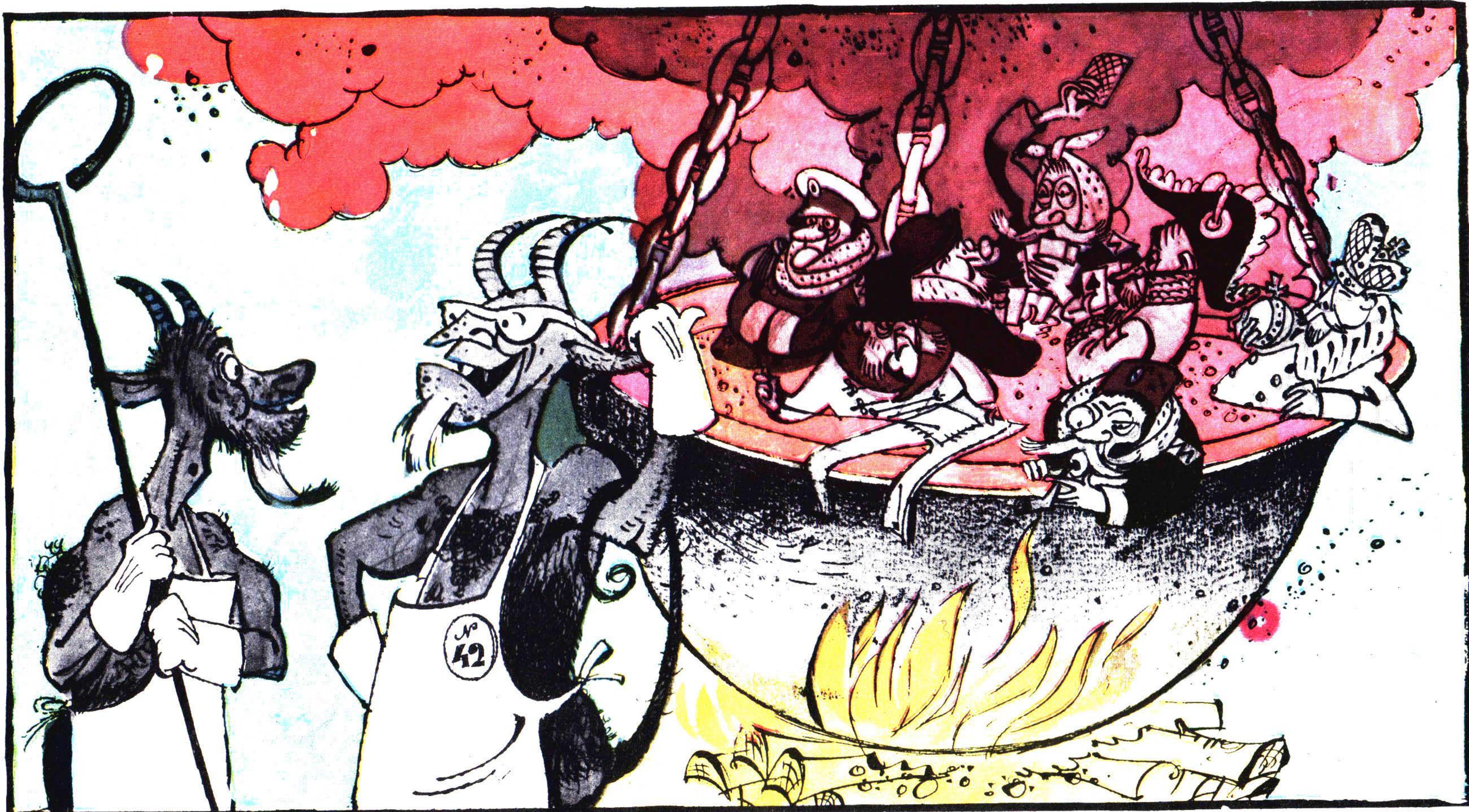
«Скошабанк вітає св. Володимира Великого, що володів у Київській Державі в роках 908—1015. Він визнавав християнську віру найбільш гуманізуючим фактором життя і завів християнство в Україні в 988 році. Під його проводом Київ здобув міжнародне значення і визнання.

Думаете про допомогу Україні? Р.С.Р. допоможе Вам у тому. Уbezпеченa на життe oщадність, ужи-ваючи Пляну Персонального Забезпечення (Scotiabank's Personal Security Program), є відповідю. Визначіть собі мету. Осягайте її місячними ощадностевими вкладами. Питайте про Р.С.Р. сьогодні у приязному Скошабанку».

Святий Володимире, великий київський князю! Плюнь з високої дніпровської кручи на торонтських націоналістичних варяниц, що намагаються на твоєму великому імені робити свій дрібний і брудний бізнес. Плюнь і не ображайся на них. Така в них служба собача.

Микита ВІШТА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А що для них ці казани? У сімнадцятому їм більшовики такого жару дали, що тобі й не сnilося.

У КЛУБІ ідуть спогади. Я сиджу в третьому ряді і найважнішим чином наставив вуха. Щікава ж розновідь іде. Розповідає доктор наук.

— Це були грізni і суворi часi. Це був бурхливий дeв'яtnadцятий рiк. А я сiльський хлопчик — волосний мiлiцiонер. Возвелi...

Покликали ревком і возвели. Голова ревкому і пояса менi застебнув, і кобуру приладнав, і якогось допотопного револьвера у кобуру віхав.

— Словом — екіпировка на всi сто впорядкувалася, ще й чотири заповiдi — як себе повинен поводити волосний мiлiцiонер — з ходу пропiчтали.

— Перша заповiдь — урочисто сказав, — держi, Васю, фасон. У ходiбi не хiтайся! Тобi доручили велике дiло. Доручили охорону революцiйного порядку по всiй волостi. Ось революцiйна зализяка — твоя слiда! Вона, конешно, не стрiляє, але гучно клацає. Допустимо, ти ідеш. Ідеш і по дорозi зустрiчаєш гiдр. І не дай боже, гiдра дзвинеть на тебе своїм корпусом, витягай зализячу i клацай. Клац — гiдра упадуть. Ти тодi берi в руки папрець, олiвець і задавай запросн на запитання: ти довго, парашит, будеш пити кров людську?

Друга заповiдь така: ти, звiсно, знаєш Махтєя Лioшню. Знаєш i те, що вiн веде з пропаганду, буцiмт земля не крутиться. Крутиться, говорить, але бог наказав... тири! Не крутися! Ти пiдiйди до Махтєя Петровича, чимо поздоровкайся i чимо, з понятiем передової людини, докажи: бога не було i немає, а земля крутиться i крутиться. При агiтациi i убежденнi зализяки не витягають.

Третя заповiдь — пригладяється. Синостерiгай — у кого пiд ногами по дорученнi тобi територiй захищається земля. Нe дiвнi на ранги. Хитонуло голову кооператорiй чи ще якогось керiвника, бери двох понятiх i вiясняй; коли i пiслi якої дозi у нього пiд ногами завертиться земна планета; де вiн ту дозу брав; хто i в якiй бочцi хитаючи дозi гнав i з якоj пропускай.

Четверта заповiдь — нехильно стiй насто рожi революцiйної законностi. Виявляй, хто глумиться над нашими товаришами — жiнками. Хто iх, бiдоах, мужескими руками по спинi тасує чи налигачем полосує. Таких за прошук i ревком на предмет морального впливу. Ну, щастi тобi, Васю! Виконуй!

Вiйшов я на вулицю, подумав, подумав i пiшов спочатку до рiдного дядька. Чув — учора тiкту «шанував», лозиною по двору ганяв.

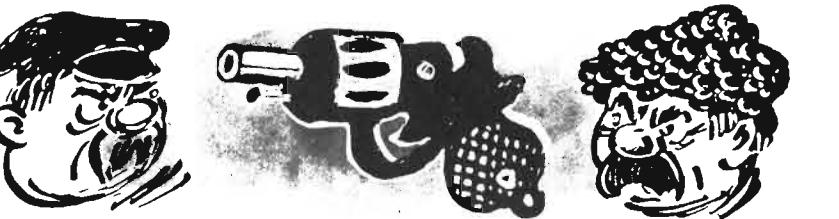
Прийшов. Дядько тепло, ласково привiтав i запитав:

— Значить, нашi вгору пiшли. Тобi й гарматку збоку притулили?

А я дядьковi:

— Так i так, дорогий дядьку. Не можна, ка жу, тiкту хворостину полосувати i бoso по снiгам ганять.

МУЖНЯ, ЧЕМНА...

У дядька аж голос сiв:

— Як, не можна? Не можна жiнки бити? А то ж такий закон випустив?

— Революцiйний комiтет, — кажу, — такий закон видав.

З дядьком мi так домовилися: щe хоч раз, кажу, тiкту вдарите, прийdu i сам вас у ревком поведу.

Дядько дав зарiк — не буду, а в tikkii Прiсiкi тi очi радiсno засвiтилися, i радiсno слiзoза скотилася. Пiжно-пiжно тiкту заговорила:

— Спасибi тобi, Васю, що зайнов. Може, ти в нас i пообiдаеш? У мене вареники — самi в rot лiзуть.

Подякувавши за увагу, я пiшов. Проводив мене дядько. Коли мi проходили повз садиби багатi. Сирвированi Петесаного, то дядько жагуче i схильовано заговорив:

— Я що ж... Я ж пiнгол... Не можна бити... не бiй — терп! А ось... налаго тiкнув у tikkii куркуля-глiтta, — як з очiю гадiкою бути? Нанився гад пiдсвiского поту!

При нашiй появi Петесанний спущав з цепу собак, а сам тukavими очима визирав iз-за високого тинu. Попрошавши iз дядьком, я пiшов собi далi, але зiнo почув: Петесанний погукав дядька:

— Юхимович! A пiдiйdi сюди бiльжче. Драстуйте! Шо воно — вane u komiтeti pishlo? Мабуть, тудi вiлiо, bo on яку бойни притули! Шо ж, приточки, то й приточили. Шо вонам оповiдалo?

— Нiчого такого, — говорить дядько, — Казало жiнок не можна бити.

— Efe-ge... Bach, куди стрiже. Ce його направляють отi всяki...

Якось голова ревкому запрошив мене до себе в кабiнет i конфiденцiально подiлився:

— Васю! Гiдра клацає зубами. Даю тобi в помiнники двох хлопiй — комiсомольцi Петренка i Овчаренка, i вiрушайte на базар. Хай хlop'ята вартують на головнiйдорозi, a ти на вигонi пiльний за гарбою, uprjaеною воронiми.

— Єсть, пiльнувати за гарбою, за вороною! — проказав я i подався на базар.

Вона пiднялася, а «керя» — хап — i нема ковбаски!

Промовець зробив паузу:

— Того базарного дiяня нам пощастило знiкнити лиху ворожу змову. Змовники намагалися розбити ревком. Фарбувалися, зводячи, маскувалися, та народ вiчно iх розпiнав, викривав i нам дуже-дуже дономагав. Скажу — прiзвiдником розбою i був господар гарбз з ковбасою...

Повчальний спогади. Недарма на вечорi було чимало прiзвiнкiв мiлiцiї. Глянем у зал серце радiсno. Як виросла нашa слiдниця сiльська мiлiцiї. Жодного без освiti. А щe бiльше учинiв, у багатьох на мундирi унiверситетsкiй пiнок.

Молодiш i зовсiм молоденькi чини мiлiцiї пiдiмалися на трибуну i цирко гонорали, як горожани i селяни у формi стiйки дружинникiв появивася. Нанохливши, кiдає своїй половинi активно дономагають, їхнiй мiлiцiї — гамувати i тумувати отiх, кому море не козина. Іде i вiсю горзянку дере «Розiдайся, море, Сеня дих плине...»

Одiн молодий лейтенант вiзьми i похвалився:

— На моїй дiльницi — новий порядок. Нiхто не валається, нiхто не хiтаеться. Вчора лiкар xirurg хiтався, так мi його куди — у вiтеревiнi!

А симпатичний голововуючий:

— Outi вi, tonarincu лейтенант, troхи neviro vinnich. Vi mogli i iнакiye probit. Privez vi dodomu likaria, vani autoriteit — autoriteit miliциi vid цього. Tiльки zris bi... Po другi, vi zastryi pribydeut do xirurga viziutati alendiclit, a vini vam iшo друге одбанiute...

А мiй другий земляк:

— Ne забuvajte, товаринi! Нашa radianсьka milicija була мужня, хоробра та чесна i єсть така. Корогeнько розiюм i такий факт:

У Вiтчyznju вiйnu mi, vojaki-poltavci, lezali poraneni u hospitai, u Moskvi. I ody u deni Peremohy, 9 travnia, mi, Koch i poraneni, radisno vijshly na vuziaco. Люди z людьми zluzuvali, obminali... Gulyali i, zviso, ne bez того, i carochku perexziali...

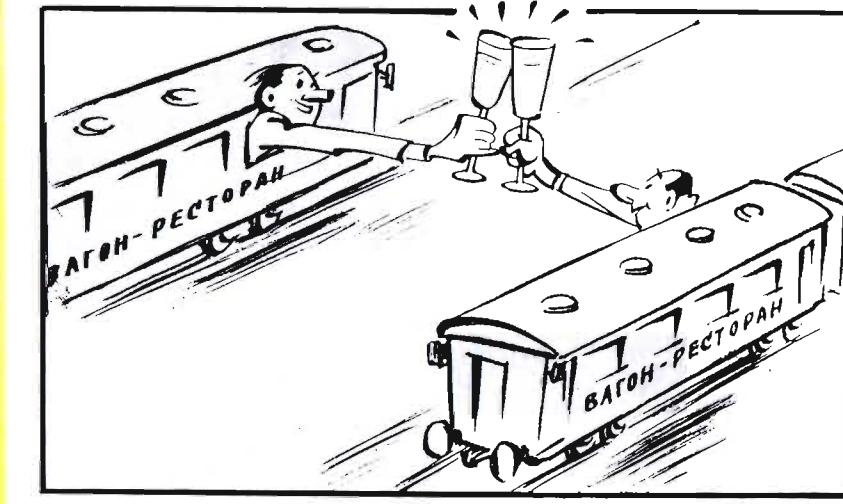
Делiкатна московська мiлiцiя нас тiльки nista: «De vi, tonarincu, живете? Kudi vas, товаринu, вidevezti?» Знайти, треба уважнiше розiбрати kogo, kolli i kudi vexti?

І мi так думаємо: хорощa i хоробра, мужня i культурна нашa radianсьka milicija u кожному випадковi i часi zvijazki humke rozbriatysя: kogo privitati iз temniim sercem, a kogo i pomastiti girkenykym periem.

Ол. KOVINYA.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА,

Без слiв.

Мал. М. ЛИТВИНА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА,

Без слiв.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПЕРШОКЛАСНИК
У ЛІКАРЯ

Мал. Л. БОЙКА

— Скажи «A-a-a». — Ми це вже проходили!

— Товаришу шофер, скiльки з мене?

ЖАБИ

На березi прилiг спочти Вовк, А Жаба Жаба штовх:

— Ty bach, proklaiti задрiмав, Shob zaraZ Chaplia iк bi вiн tikav, B. ЧАПЛAI.

с. Маринополь, Голоцiнського районu, Кiровградської областi.

Про нього так сказати треба: Вiн дуже чулий був... до себе...

С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

м. Одеса.

ЧУЛИЙ

Евген БАНДУРЕНКО.

— С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

м. Одеса.

ЧУЛИЙ

Евген БАНДУРЕНКО.

м. Одеса.

НIЯК НЕ ЗУСТРiНУТЬСЯ!

Сусiд в сусiда став питати:

— Чому тебе не видно, Гнате?

Нi в хатi, нi на рiцi, нi в саду

Нiкак тебе не знайду...

На це сусiд сказав поволi:

— Так i те не видно...

в полi...

А. КОЛОМiСЬЦь.

м. Козелець, Чернiгiвської областi.

ЧУЛИЙ

О. КОЛОМiСЬЦь.

ЧОГАДАЙ! про їхні порядки

Коментарі Перця записали: Я. ВАЛАХ, І. ВОРОБІОВ, Ю. КРУГЛЯК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, П. РЕБРО, Ю. ЯЧЕЙКІН.

НІБІ БАЙКА

На мітингу в Ліссабоні Салазар просторігував про «цивілізаторську місію Португалії в африканських колоніях».

(З газет).

До вовка раз прийшла комісія.
Вовк розходивсь: «Гі-бо, у лісі я —
Запевнюю у цім комісію —
Все здійснюю гуманну місію...»

І ще довгенько воду в ступі товк
Той Салазар...
чи то, пробачте, — вовк.

ХОЧ ЛОБОМ БИЙСЯ!

Натякаючи на стіну в Берліні, боніський спіккер Грабер нагадує, що — згідно біблії — в Іерихоні стіни були зруйновані з допомогою труби.

Дарма, святіший, не спиш ночами,
Не знайдеш місця собі ніде:
Стіна стоїть! Хоч гризи зубами,
Хоч бийся лобом — не упаде!

Не буде толку й з труби твоєї.
А втім, натужся. Нам жаль хіба?
Чи будеш дути, чи ні у неї,
Однаке мріям твоїм — труба!

НОКАУТ ВІД БОЛІЛЬНИКА

Власне, майже ніхто не сумнівався, що бразильський боксер Вальдир Тейксейра прибув у Рим лише для того, щоб робити гроші. Заморська зірка була впевнена у своїх чудодійних рукавицях...

Та золотим мріям містера Тейксейри не судилося здійснитися. Боксер-професіонал був нокаутований ще на аеродромі «вічного міста». Переможцем зустрічі вийшов звичайний собі митний чиновник. Коли він оглядав речі заокеанського боксера, то не міг втриматися, щоб

не приміряти його рукавички і... Ні, він не звернув щелепи знаменитості. Просто митник помітив, що рукавички занадто пухлі.

Коли їх розрізали, то виявилось, що вони були справді чудодійні, і що боксер недарма покладав на них стільки надій. У них були акуратно вшиті кілька пакетиків з наркотиками. Після викриття цієї контрабанди навіть маловіри переконалися, що Тейксейра справді прiletів лише для того, щоб робити гроші. У царстві Жовтого диявола злочин дає добрий зиск!

НЕЧИСТА СИЛА

Добре живеться нечистій силі в Західній Німеччині. Розкриває дитина буквар і бачить під літерою «В» відьму. Та не одну, а ціліх шість — верхи на мітлі та в інших позах. А під літерою «Ч» автори букваря подають слово «чортеня» і відповідний малюнок — та такий виразний, що дитина, хоч не хоч, а починає вірити в існування чортів.

Дитина стає підлітком і починає заглядати в газети. І в кожному номері бачить гороскопи астрологів та різні пророцтва, в яких не обходиться без «нечистої сили». А в розділі оголошень рекламиують себе численні ясновидці, тлумачі снів, віщуни та чарівники. Кількість їх у ФРН вже перевишила 35.000. Справжня армія нечистої сили!..

ПОДАЙТЕ БІДНІЙ ГРАФИНІ!

Недавно австрійська газета «Естеррейхілюстрірте» розчулилася до сліз. До чого, мовляв, бідують у країні нащадки колишніх графських і князівських династій! До чого докотилися тепер їхні ексцеленції, до чого дожилися їхні світlosti!

Газета розповіла про нещасне життя графіні Хардегг-Штурмфедер, онуки того самого графа, який посадив неабияке місце у найближчому оточенні колишнього австрійського імператора Франца-Йозефа. Нещасна онука, живучи тепер у своєму родовому замку на 60 кімнат, має лише чотирьох поноївок. Дійшло до того, що ясновельможній графіні доводиться самій прибирати у своїх покоях...

«Естеррейхілюстрірте» розповіла ще про кількох таких «нечасних» і «зnedолених» світlostей. Одному з них доводиться навіть працювати, щоб заробити собі на хліб.

Австрійська газета не просто проливає слізи над долею графських нащадків. Вона з гнівом звертається до уряду. Як це так можна терпіти, щоб оті ясновельможні нащадки ясновельможних предків з їхніми гучними титулами бідували тепер у своїй власній країні! Ганьба та я! годі!

А щоб не терпіти надалі такої національної ганьби, газета вимагає від австрійського уряду вжити негайно відповідних заходів. Не шкодувати грошей, коли йдеться про таких людей!

Одне слово, подайте бідній графині! З державної казни подайте, не скупіться!

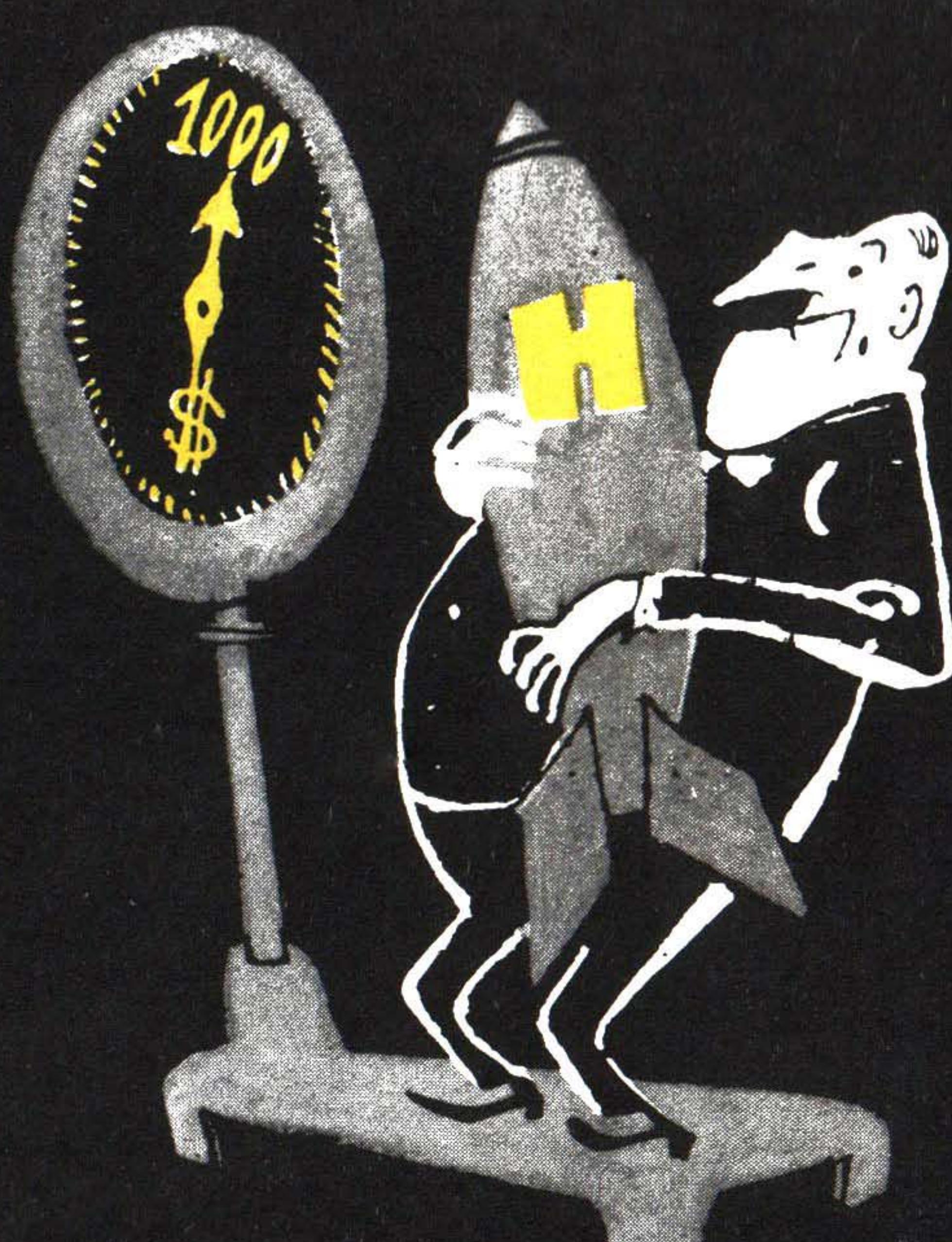

СЕКРЕТ ЛЮБОВІ

Американський професор-атомник Едвард Теллер — прихильник накопичення ядерної зброї у свою виступу на засіданні комісії сенату закликав відкинути договір про часткову заборону випробувань ядерної зброї. Як виявилось, Теллер одержав від воєнних монополій — «Дженерал Дайнемік» та деяких інших — в серединному по тисячі доларів на день.

Чого він так ту бомбу любить,
Її боронить і голубить,
Чого так горне до душі?..

Ну як її та не любити.
Не боронить, не голубити,
Коли вона несе кущі
Ta ще й добрячі бариші.

НЕОБХІДНЕ УДОСКОНАЛЕННЯ

Американська мода на чемпіонат по розбиванню роялів. Нешодавно відбувся з цього в Матамоті, Чемпіонат по розбиванню роялів, що у світі, відбувався з цього відбувши у «спорту».

В спорті в них оце таке становище — Розбивають молотом роялі. А, на нашу думку, це видовище Слід удосконалити, надалі. Буде і спортивніше й цікавіше, Коли струни гризтимуть зубами, в друзі, кришку, ніжки й клавіши друскі, розбиватимуть лобами.

ЧУДО З РЕШЕТОМ

Створили чудо керівники Київського інструментально-механічного заводу «Сільгосптехніка».

Прийняли вони від Ржищівського відділення «Сільгосптехніки» автомашину ГАЗ-63, а з нею разом — наряд на переобладнання машини під ремонтну майстерню.

— Приїздіть через місяць, — сказали керівники заводу.

Ми приїхали, а майстерня не готова.

— Потерпіть ще трохи, — заспокоїло заводське керівництво. — Ми вже для вас постараємося...

Довелося потерпіти. Хоч воно й не дуже терпілося: на колгоспних полях уже повним ходом працювали механізатори, і пересувна майстерня була конче потрібна.

Нарешті таки одержали її. Власне, одержали ту ж машину ГАЗ-63, яку здали, але вже з дерев'яною будкою. За цю будку керівники заводу виставили рахунок: 547 карбованців (новими!).

Від одного погляду на цей рахунок у працівників Ржищівського відділення «Сільгосптехніки» очі на лоб полізли. А коли прочитали другий рядок рахунку, то й волосся на голові почало ворушитись: від замовника вимагали ще 409 карбованців (новенькими!) за виготовлення «робочих креслень». (Це ж не жарт — дерев'яну будку спроектувати!..)

Довелося заплатити всю суму — 956 карбованців.

І виришила пересувна майстерня за ворота заводу. Попрямувала на Ржищів. А коли прибула туди, то всі побачили, яке чудо створив інструментально-механічний завод: будки не стало! Будка геть розсохлася і перетворилася на решето. Куди не глянеш — все видно: і лани широкополі, і небо, і землю...

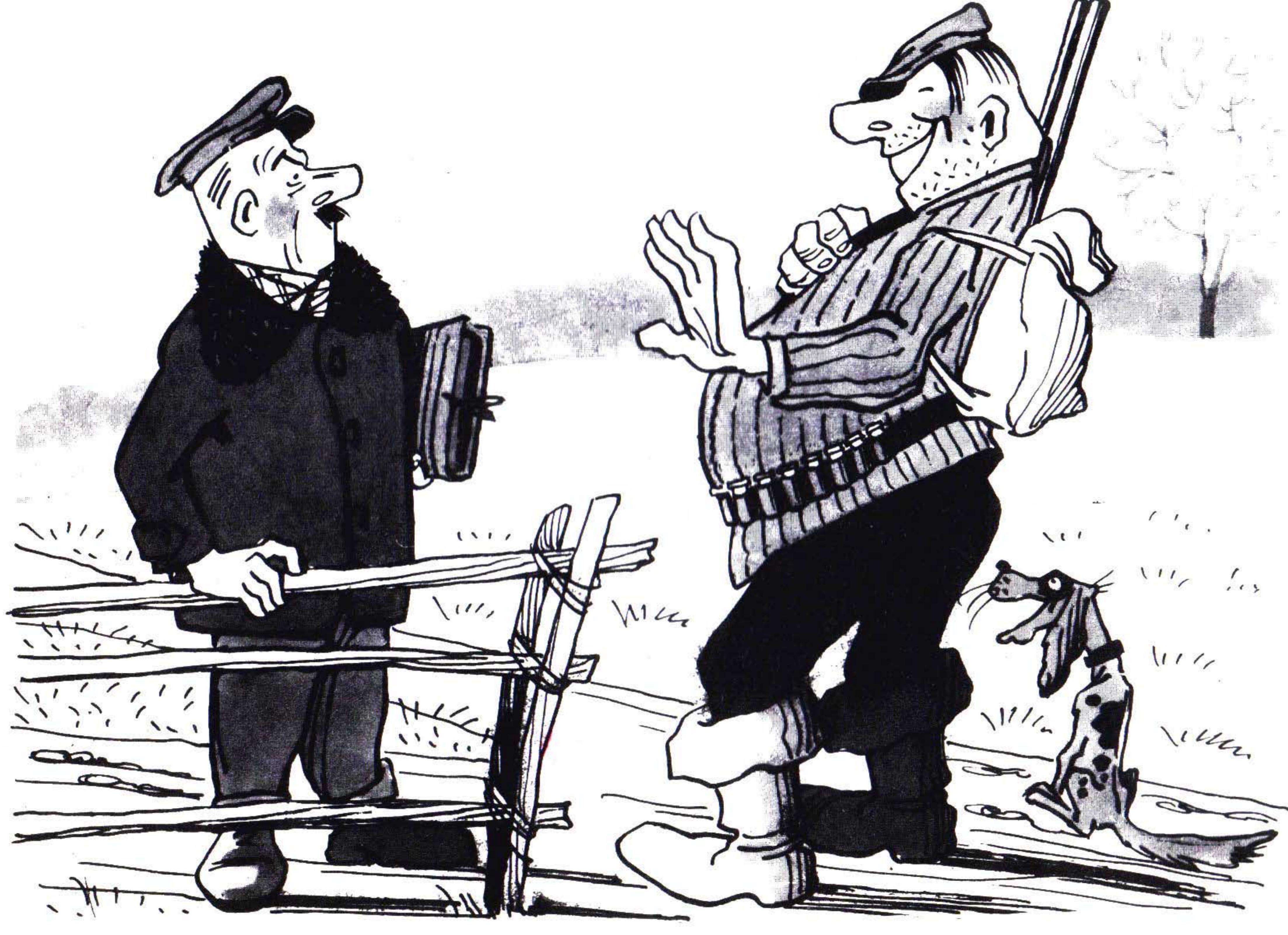
Не видно тільки одного — за що стільки халтурникам грошей сплачено?

В. БОКОВИЙ,
керуючий Ржищівським відділенням
«Сільгосптехніки».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

Що таке свинство.

— Чого другий день на роботу не виходиш?
— Робота, знаєш, не вовк...

Байки у прозі

ДІРКА З БУБЛИКА

ДІРКА З БУБЛИКА ВЕСЬ ЧАС ЗІТХАЛА: «АХ, ЯК МЕНЕ ДУШТИТЬ, ЯК СКОВУЄ ЦЕ ГНІТЮЧЕ КІЛЬЦЕ! АХ, ЯКБИ МЕНІ ЗВІЛЬНИТИСЯ, ТОДІ БУСІ ПОБАЧИЛИ, НА ШО Я ЗДАТНА!»

І ВРЕШТІ ВОНА ДОЧЕКАЛАСЬ. БУБЛИК ВІДДАВ УСЬОГО СЕБЕ ДО КРИХТИ ЛЮДЯМ, І ЙОГО НЕ СТАЛО. А ДІРКА ЗАЛИШИЛАСЯ, ЦІЛКОМ ВІЛЬНА. ТІЛЬКИ НІХТО ЇЇ НЕ ПОМІЧАЄ, БО ВОНА — НІЩО.

КОРОНОВАНИЙ ЗУБ

КОЛІСЬ І ЦЕЙ ЗУБ НІЧИМ НЕ ВІДРІЗНЯВСЯ ВІД ІНШИХ, КОЛІСЬ І НА НЬОМУ БУЛА ЗВІЧАЙНИСЬКА ПРИРОДНА ЕМАЛЬ. ТЕПЕР НЕ ТЕ!.. ЗУБ УДОСТОЄНИЙ ЗОЛОТОЇ КОРОНКИ. ВІН СЯЄ ВІШУКАНИМ БЛАГОРОДСТВОМ, ЦІДИТЬ КРІЗЬ СЕБЕ ПО СЛОВУ І НЕВДОВОЛЕНО СКРИПТИТЬ, ЗМУШЕНИЙ КОРИСТУВАТИСЯ ТАКОЮ Ж, ЯК І ВСІ, ЗУБНОЮ ЩІТКОЮ.

АДЖЕ КОРОНКА, ДУМАЄ ЗУБ, — ЦЕ МАЙЖЕ КОРОНА. І КОМУ ДО ТОГО ЯКЕ ДІЛО, ШО ПІД КОРОНКОЮ ВІН ЩЕРБАТИЙ.

ОБ'ЄКТИВНЕ ЛЮСТЕРКО

ЛЮСТЕРКО ІЗ СКРУПУЛЬЗОНОЮ ТОЧНІСТЮ, ДО НАЙМЕНШИХ ПОДРОБИЦЬ, ВІДОБРАЖАЛО ВСЕ, що опинялося в ПОЛІ ЙОГО ЗОРУ: і РУМ'ЯНЕЦЬ НА ЩОКАХ КРАСУНІ, І БОРОДАВКУ НА НОСІ ПОТВОРИ. ТАКОУ БЕЗЛІЧІ ВРАЖЕНЬ ВИСТАЧИЛО Б ДЕСЯТЬМОМ ХУДОЖНИКАМ НА СОТНЮ КАРТИН. АЛЕ САМЕ ЛЮСТЕРКО НІКОЛИ НЕ ВІЯВЛЯЛО ЦІКАВОСТІ ДО ТОГО, ШО ВІДБИВАЛО, МАБУТЬ, ТОМУ ВОНО НЕ СТВОРИЛО ЖОДНОЇ КАРТИНИ.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

«На той раз судями були...».

З ЮГОСЛАВСЬКОГО ГУМОРУ

ЗА ПРИНЦИПОМ САМООБСЛУГОВУВАННЯ

Батько: — Йовіцо, коли ти нарешті віправиш свої оцінки?
Син: — Коли у школі заведуть самооцінювання.

В ТІХА

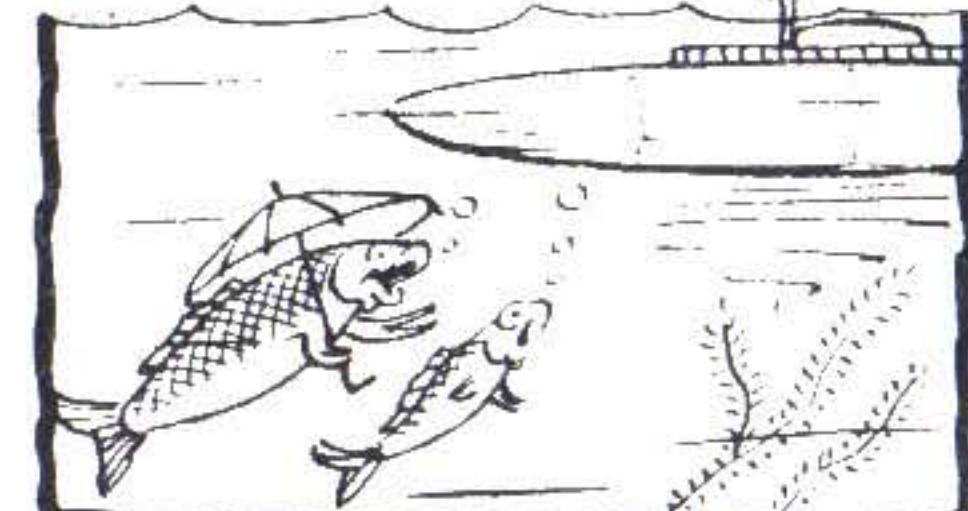
Жінка прийшла на могилу свого чоловіка. Як годиться, виплакалась, а коли заспокоїлась, — сказала:
— Єдина втіха у мене тепер те, що я знаю, де ти ночуєш.

У ГОТЕЛІ

Коли покоївка показала приїжджому кімнату і запитала, о котрій годині його розбудити, той відповів:

— Коли я захочу, щоб ви мене збудили, я подзвоню.

РОЗМОВА ПІД ВОДОЮ

Молода сардина, що пливла по-переду матері, помітила підводний човен і дуже злякалася.
— Мамо, що це таке? — запитала вона.
— Не бійся, доню, це консервна банка з людьми, — відповіла сардина-мати.

ПРИНЦІП

— Цей саксофон з сусіднього будинку не дає мені спокою. Благо тебе — зачини двері!
— Вони ж зачинені.
— Тоді замкни на ключ!

КОМПРОМІС

— Уяві собі, я був у двох лікарів. Один прописав мені море, а другий — прогулянки пішки. Я тепер не знаю, що робити.
— Іди пішки до моря.

ХТО ЗАПЛАТИТЬ

Дочка: — Тату, ти столяр, чому ти не зробиш і для нас красіві комбіновані меблі?
Батько: — Нікому платити, дочки.

ТОЧНІ ВІДОМОСТІ

Після пограбування банку два злодії засли у сховищі і підраховують здобич. Оскільки в лічбі вони не були такі вправні, як у крадіжках, ім нікак не вдавалось підсчитити гроші.

— Краще було б почекати до завтра, — сказав один з них,
— Чому до завтра? — запитав другий.

— Завтра в газетах буде повідомлено точну суму, яку ми вкрали.

ПОКУПЕЦЬ

— Ви вже вибрали собі матерію? — запитує продавець.

— Ні... Дощ уже перестав....

АМЕРИКА

Учитель: — Мартіне, покажи нам на карті Америку.

Мартін показує Америку.

Учитель: — А тепер ти, Мілане, скажи нам, хто відкрив Америку?

Мілан: — Мартін.

ЩОБ НЕ З'В БАГАТО

Сім'я готується до прийому гостей. Мала Невена допомагає матері накривати стіл.

— Невено, — запитує батько, — а чому ти поклада Вуковичу одну маленьку ложечку?

— Бо мама сказала, що він же ре, як віл.

З хорватської переклав Г. ДУНДА.

Прийшла людина до шапкаря та її питав:

— Що, небого, шиєш?

— Та шию!

Подивилася людина на ту роботу й зацікавилася:

— А пороти скоро будеш?

— Ось тільки ниточку дошию...

Кажуть, що розмова ця давно вже точиться. Що буцімо точиться вона між начальником Хмельницького філіалу відділу робітничого постачання «НОД-З» т. Криворучком та єдиним шапкарем, що зголосився кустарювати у тому філіалі. Розмова починається так, як ото ми вже згадали, а далі набуває драматичного забарвлення:

— Як же ти шиєш без техдокументації, без лекал і зразків? — вигукує т. Криворучко.

— Отак і шию, — помхуро бурчить шапкар.

— Та коли ж у нас буде, як у людей?! Брак же в тебе з усіх усюд лізе! Та за такі шапки нам по шашці дадуть!

— Коли так, товариш начальник, я піду! обурюється спец. — От демонтую устаткування, заберу все до нитки й піду! Кому тоді дадуть по шашці?!

І начальник капітульно перед вередливим кустарем. Бо хоч кустар той просто халтурник, але він має власну машинку. А філіал машинки не має... От і доводиться міритися. А через місяць знову починається короткочасна боротьба за якість: «Що, небого, шиєш?..»

Ми б не звернули уваги на цю, по сути, згріницю, якби йшлося лише про шапкаря кустаря. Але ж точнісінко такий діалог може відбутися й з директором фабрики! Скажімо, директор Охтирської швейної фабрики т. Сагайдак проходить крізь зуби:

— ... Та шию!

— А перешинувати скоро будете?

— Та скоро! От як забракують.

— А багато забракують?

— Та все.

І справді, скільки інспектори на цій фабриці шапок не брали, стільки її бракували. Ще не було такого, щоб якась шапка-гуванка щасли-

КОРОТКО КАЖУЧИ...

Під час перевірки його роботи він почував себе, мов риба у воді, в яку спускали відходи очолюваного ним виробництва.

У повітрі запахло липою: звітував окозамилювач з тресту зеленого насаждення.

Шоб вивести завод з прориву, дирекція почала натискати на всі педалі, але жодна не діяла.

Новому годиннику була властива особлива точність: поспішав рівно на годину за добу.

Він не терпів навіть запаху самогону, і тому пив його, міцно затуляючи носа.

І в дурнів ростуть зуби мудрості, проте це не робить їх розуміннями!

Не за всіма хабарниками плаче тюрма, за декотрими вона ридає!

Не кожний невіруючий Хома — атеїст!

П. РІЗНИЦЬКИЙ.
м. Харків.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 10 «Перця», у віршованій мініатюрі «Тече річка...» критикувалося Стрийський м'ясокомбінат (Львівська область), який випускає відходи виробництва прямо на вулицю.

Як повідомив редакцію голова Стрийського міськвиконкому т. Карпов, це неподобство вже ліквідовано. М'ясокомбінат підключено до міської каналізації.

★ У № 11 «Перця» було опубліковано листа бухгалтера Білозірського ССТ (Корсунь-Шевченківського району) Крижевського про те, що Черкаська нафтобаза нав'язує їхньому ССТ таку кількість гасу, яку не можна реалізувати, бо село Білозірка електрифіковане.

Заступник голови правління Укоопспілки т. Репринцев повідомив редакцію, що після виступу Перця фонд гасу для Білозірського ССТ зменшено на 40 тонн.

★ В іншому листі, вміщеному в № 11 журналу, клубні активісти с. Кореличі (Золочівський район на Львівщині) розкритикували колишнього голову їхньої сільради Сайка Я. М., який незаконно спісав по акту клубну радіолу, а потім привласнив її.

Після виступу Перця поведінка Сайка було обговорено на партійних зборах. Радіолу Сайка повернув клубові.

★ У тому ж номері, у фейлетоні «Який Сава, така й слава» розповідалося про головного інженера шахти № 21 тресту «Краснолуцький» Сергійка І. І., який зловживав своїм службовим становищем.

Секретар Луганського промислового об'єму КП України т. Азаров повідомив редакцію, що рішенням бюро Краснолуцького міському КП України Сергійку оголошено сувору догану з занесенням до ліквідації.

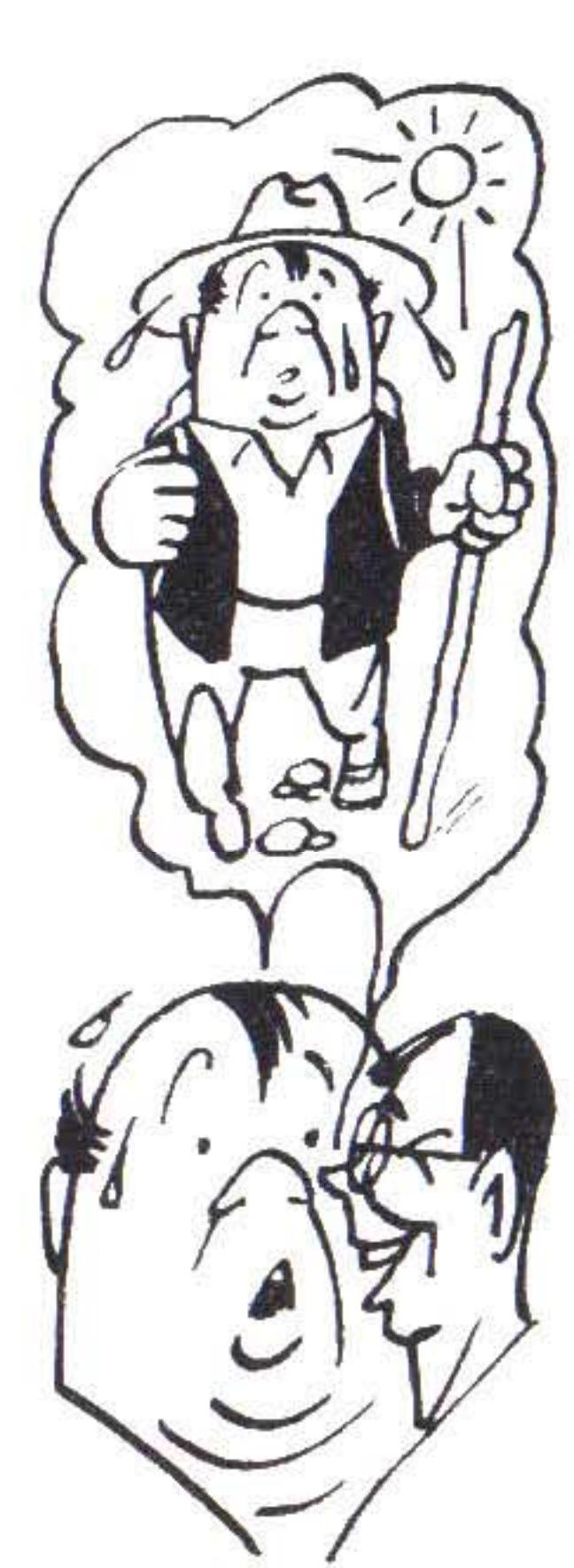
★ «Пас головою» — так звався фейлетон про незаконні дії начальника Комінтернівського району міліції (Одеська область) Матиціна, які він допустив при перевірці листа сільського. Фейлетон було опубліковано в № 12 журналу.

Виконкомом Комінтернівської ради обговорив фейлетон і суворо засудив неправильні дії члена виконкому т. Матиціна.

★ Про те, що завідуюча їдальню № 109 у м. Харкові Куценко А. С. зловживала службовим становищем, обраховувала відвідувачів, Перець виступав двічі: у фейлетоні «І ніжок не замочила» (№ 1 журналу за цей рік) і репліці «І все-таки вона крутиться!» (№ 12 журналу).

Лише після другого виступу Перця директор Ленінського тресту їдалень м. Харкова т. Сауленко повідомив редакцію, що Куценко з роботи знято.

У зв'язку з цим виникає таке питання: невже Перцеві доведеться повертатися до цієї справи втретє, щоб дізнатися, що Куценко за її численні зловживання не лише знято з роботи, а й віддано до суду? Чи, може, т. Сауленко повідомить про це редакцію без третього виступу?

(ЦЕ ВЖЕ НЕ СВЯТКОВИЙ ФЕЙЛЕТОН)

во з інспекторських рук вийшла та до споживача на голову потрапила. Чорне хутро у тієї шапки линюче, все в дірках. Клинці у неї — один товщий, другий тонший, один такого кольору, інший — другого. Ех, шапка — два вуха! Недарма той шапкарський цех тут (неофіційно) на цех утилю переіменовано.

Та не тільки на Сумщині хорошої шапки не знайдеш. Жителів міста Жданова теж на шапці не обдуриш. Тамтешні люди теж ведуть вищезгадану душеспасительну розмову з місцевими шапкарями-бракоробами.

Є у Жданові швейна фабрика ім. Дзержинського. Керує нею Олексій Степанович Попов. Тут «ударилися» в колір, шукують нові несподівані сполучення. Сірі картузі щиють чорними нитками, коричневі зеленими, до чорних кепок

ставлять жовтогарячу підкладку... А щоб продукція остаточно набула нетоварного вигляду, її скидають на склад насипом. Там вона мнеться, брудниться й стає вже стопроцентним браком.

Можна, правда, сісти на поїзд і поїхати з Жданова у Донецьк. Там теж є швейна фабрика, ім. 1 Травня. Вона теж шиє шапки. Ale, як і в Охтирці та Жданові, шапкарський цех на фабриці схожий на кустарну майстерню. В роботу йдуть тут різні швейні відходи. А директор фабрики Петро Захарович Гринфельд міркує собі:

— Брак? По шапках? Ну, то ю що? Нині мода без шапок ходити...

Є ще й така установа, як Укрголовпобутпром. Вона має по всій республіці свої побутові під-

приємства. У деяких можна її шапку замовити. Але не радимо цього робити.

Візьмімо, приміром, Вінницьке обласне побутове управління, яке очолює Борис Михайлович Луцкер. Куди тут не кинься — у Чернівецький, Ямпільський, Гайсинський чи Могилів-Подільський побуткомбінати — скрізь настрапили на стопроцентний брак. Шиють тут дідівськими методами, але, на жаль, не так, як діді шили. Нині дозволяються які хочете відхилення від хороших дідівських стандартів, допускаються всі мисливі і немисливі дефекти. А дідів за це колись били.

У цехах працюють по два-три майстри, які наче спеціалізуються на бракоробстві. Недарма кажуть, що діло майстра бойтесь. Ті майстерні під виглядом виконання індивідуальних замовлень давно вже перейшли на масовий пошив. Головні убори без ярликів, без нарядів оптових баз, без елементарної упаковки йдуть на полиці магазинів.

Лише недавно Немирівський раймаг забракував партію картузів, пошитих місцевим райпромкомбінатом. Можна собі уявити, яку «продукцію» той промкомбінат випускає, якщо там працюють два робітники при одній старій машинці та з розбитими колодками. А технічною документацією, новими зразками тут ніколи і не пахло!

А все ж — як добитися, щоб усі ми носили на голові не воронячі гнізда, а хороші модні шапки? Що зробити, щоб модна шапка не була проблемою? Для цього треба насамперед розв'язати іншу проблему: об'єднати у раднаргоспах дрібні напівкустарні шапкарські цехи у спеціалізовані швейні підприємства. Дати туди сучасне устаткування, запросити спеціалістів з Будинків мод... Та не так скоро це робиться, як фейлетон пишеться. Он у Донецькому та Придніпровському раднаргоспах ще коли на це погодилися, а діло її досі не в шапці.

Жаль, що ще нікому за це не дали по шапці!

Ю. ЯЧЕЙКІН.

Перче!

уявся я до тебе листа писати, та ю не знаю, як бути.
Як гляну з одного боку, то ніби слід його надсилати просто
дирекції твоєї виставки ширнетреба. Бо ю справді: нікому НЕ
ТРЕБА таких недоброкісних, сяк-так скелепаних дитячих коля-
сок, які випускає Стрийський міськпромкомбінат.

А як гляну з другого боку, то дечого таки ТРЕБА.
Треба розтлумачити працівникам Львівського раднаргоспу,
що дитяча коляска — то не дрібниця.

Треба, щоб їх випускали випуск колясок для близнюків.
Пора, нарешті, налагодити випуск колясок для близнюків.
От уже п'ять років товчуться над цим питанням, а з місяця
зрушити не можуть — ніяк не зійдуться на тому, чи за одну-
чи за півтори, чи ще за якийсь дріб ту коляску у графі вико-
нання плану вважати.

Як бачиш, Перче, є їй таке, чого нам не треба, а ще більше
такого, що треба зробити.

Зверни на це все свою увагу, Перче!

Інспектор по якості товарів Міністерства торгівлі УРСР.
Л. ЗАКУРДАЕВ,

На рекламах літак став синоні-
мом швидкості. Але ю, Перче, роз-
повімо тобі про один факт, а не
про рекламу. Ще 8 травня нам з
Дніпропетровська відправили літа-
ком 73 ящики з вакциною проти
беших свиней. 53 ящики ми одер-
жали, а 20 все ще витята у хма-
рах. І що найгірше — неможливо
вияснити, в якому небі шукати цей
вантаж. В дніпропетровському чи
в ніївському, де їх перевантажу-
вали? А може, куди вони мали прибути?
Може, ти, Перче, допоможеш
нам, а заодно й авіаторам, розв'я-
зати це питання, що буквально по-
висло в повітрі.

Т. ХАНДУСЬ,
керуючий обласною конто-
рою «Зооветпостач». м. Івано-Франківськ.

Не дивуйся повідомленню, що корови та
свині радгоспу «Реконструктор», Кіровоград-
ської області, кожного дня, коли п'ють, то
худобі тут видавяте мізерними порціями,
майже чарками. Та що й поробиш, коли її
доводиться возити на ферми за два кіло-
метри?

Оточ парнокопитні, одержуючи дорогу рі-
дину, ревуть та кувікають на честь керівни-
ків Кіровоградського БМУ «Укррадгосспец-
буд», яке «многія літа» споруджує водогін
для радгоспу, але ніяк не може його закін-
чити.

Тост виходить гучним, бо його проголо-
шують 7 тисяч свиней і 4 тисячі корів. А от
як води в рот набрали.

А. ФЕДІРСЬКИЙ,
старший інспектор Долинського від-
ділення Держбанку, Кіровоградській

Благодаримо тебе терміново до Жи-
тільки ти і врятуєш комуналістів, що
міста від тяжкої недуги — повної
байдужості до наших снаг.

Нажує, що лікуватися їм було б
найкраще у місцевій водолікарні.
Та як туди добраться? Колись до
цього лікувального закладу було
шосе, але самі ж комуналісти
його розібрали, дорогу геть пороз-
копували та так і залишили не-
приданою для будь-якого транс-
порту. Добре ще, як сухо. А як
рідко доводиться хворим, не-
ши зуби, грязьові ванни приймати
в баюрах.

Тому і просимо тебе, Перче, не-
гайно прибути та прописати жито-
мирським комунгоспівцям холод-
них душ чи щіткові ванни. Хай до
них швидше чуйність повернеться!

ГРУПА ХВОРІХ З ВОДОЛІКАРНІ.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94.

Журнал «Перець» № 20 (511) (на українському языку).

БФ 01511.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б-13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Підписано до друку 7. X. 1963 р.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1.

Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Зам. 03024.

РУКОПИСІ
НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Тираж 400.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>